

หากเวลาสามารถย้อนกลับคืนได้...

สิ่งที่ฉันอยากจะทำ...

คือการพูดความจริง...

"เราจบกันแค่นี้เถอะ!"

หยาดน้ำตาค่อยๆ หลั่งไหลออกมาจากดวงตาคู่สวยของเจ้าของคำพูด เมื่อสักครู่ เธอไม่สามารถยื้อสิ่งที่ควรจะเป็นต่อไปได้ ทั้งๆ ที่ใจไม่อยากจะอ่อนแอแก่น้ำนั้นออกมา

"ไม่! ผมไม่ยอม"

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าบิ๊บบั้นขาของเธอพร้อมกับเขย่าอย่างเต็มแรง รอยจ้ำเล็กๆ สีแดงปรากฏขึ้นที่แขนเนื่องจากถูกนิ้วมือทั้งห้าของเขา กดแน่น

"เราเลิกกันเถอะ! ฉันทนคุณไม่ได้อีกต่อไป!!!"

หญิงสาวสะบัดแขนออกจากการเกาะกุมของชายหนุ่ม แล้วรีบวิ่งออกไปจากที่ตรงนั้นทันทีโดยไม่หันกลับมามองอีกเลย...

บทนำ

คอนโดฯ แสนหูใจกลางกรุงเทพมหานคร เมืองแห่งแสงสีและความ
ศิวิไลซ์ เมืองที่ผู้คนใฝ่ฝันอยากจะทำอยู่ เมืองที่มีแต่ความหลอกหลวงของ
ผู้คนหลากหลายประเภท

และที่นี้ก็คือเช่นกัน...

ห้องหนึ่งในคอนโดฯ แห่งนี้...

ยังมีความหลอกหลวงที่ไม่มีวันสิ้นสุด...

"ก๊ากกกกก! ฮ่าๆๆ ตลกเป็นบ้าเลยว่ะ!!!"

เสียงระเบิดหัวเราะของสาวประเภทสองอายุสามสิบนามว่าเจ๋มมีได้
ดังขึ้นก้องไปทั่วห้องนี้ เพราะอะไรนะเหรอ ก็เพราะเรื่องที่ฉันได้เล่าไป
ทั้งหมดนั้นใจละ มันท้าท้าตรงไหนกัน! แต่มันก็มีส่วนซำอยู่นะ...

"โอ๊ยเจ้! ไม่อยากจะคุย! ตอนที่ฉันพูดออกไปเนี่ยนะ หน้าจ้เหลือ
สองนิ้วเลยอะ จะว่าไปก็สงสารนะเนี่ย"

"นี่! ยัยชะนีหอยเสียบ เราทำงานแบบนี้ไม่ควรจะไปสงสารใครเข้าใจ
มัย"

ที่เจ้หมีพูดมามันก็ถูก ฉันทำงานตรงจุดนี้ ไม่มีการสงสารใครทั้งนั้น
จิตใจเข้มแข็งประดุจหินผา ไม่มีการปรานีอะไรใดๆ ทั้งสิ้น แต่บางครั้ง
ฉันก็มีหัวใจที่อยากจะรักใคร่เป็นเหมือนกัน

"ไหนแกลลงนับซีแพนเดีย เราทำงานแบบนี้มากับกี่คนแล้ว"

ฉันลองนั่งนึกเหตุการณ์ตั้งแต่ตอนที่เข้ามาทำงานเส็งเคร็งแต่รายได้
ดีในกรุงเทพฯ ช่วงแรกๆ ที่ผ่านมามันก็...

"แปดคนมั้งเจ้ ทำไมเหรอ"

"แล้วตอนนี้แกมีเงินเก็บอยู่เท่าไร"

ถ้านับๆ ดูแล้ว ตอนนี้อยู่ในธนาคารก็คงจะ...

"เหลืออยู่แสนกว่าๆ เองอะเจ้ เอาเงินมาซื้อเสื้อผ้ากับของใช้ให้ดู
หุหุหาก็ไปเท่าไรแล้วละ"

ตอนนี้มันตัวฉันมีแต่ของแบรนด์เนมที่ผู้ชายพวกนั้นต่างพากันรุมซื้อ

ให้ เขาไปขายแล้วก็เยอะอยู่ เลือกเก็บเอาไว้ก็มีเฉพาะที่สวยๆ ข้าวของ
เครื่องใช้ที่หลอกเอามาได้ก็ล้วนแต่ยึดมาเป็นของตัวเองทั้งนั้น ทำไม่รู้สึก
ว่าตัวเองนิสัยชั่วช้า

"แกอยากเลิกทำมั้ย"

เจ้หมีพูดจาดูประกายในสิ่งที่ฉันคิดอยู่ตลอดขึ้นมาทันที ดวงตาสดใส
กำลังลุกวาวด้วยความปรารถนาอันแรงกล้า หญิงไทยยุคใหม่ความปรารถนา
มันสูงนะจะบอกให้ ไม่มีสิ่งไหนสะกิดต่อมอยากในหัวฉันได้เท่านี้มาก่อน
ใจหนึ่งฉันก็อยากเลิกทำ แต่อีกใจหนึ่งฉันก็ยังอยากได้เงินมารักษาแม่ที่
กำลังป่วยอยู่...

"ก็อยากนะ แต่..."

"ฉันมีรายสุดท้ายให้แกทำ...เอารูปไปดู เดี่ยวฉันกลับก่อนล่ะ"

เจ้หมียื่นรูปมาให้ฉันแล้วเอามือปิดๆ กันอันน่าพิศวงของแกเพราะ
เพิ่งจกกินข้าวโพดคั่วที่ฉันซื้อมาจากตลาด ก่อนจะเดินออกจากห้องไป
ทันที

อาชีพนักต้มตุ๋นแบบนี้ฉันก็ไม่อยากจะทำสักเท่าไร' แต่ก็มีอยู่แค่
หนทางเดียวที่มันจะทำให้ฉันอยู่รอดได้ในเมืองคิวิไลซ์แบบนี้

คุณสงสัยกันไหมย่ะคะว่าฉันทำอาชีพอะไร...

เรื่องมันก็มีอยู่ว่าแค่ฉันแกล้งทำตัวรววย ไฮโซ ทุ๊กกั ทำเป็นเหมือน
มีคนมากมายรู้จัก ฉันก็จะสามารถเข้าไปในงานเลี้ยงสำคัญๆ ดังๆ ได้
จากนั้นก็ตามหาเหยื่อซึ่งก็คือพวกผู้ชายที่รววยแต่ใจ ขอบใจพวกเวอร์กัน
ยกใหญ่ว่าใครกระเป๋านักกว่ากัน ใครกระเป๋านักมากๆ สมองก็มักจะ
หนักขึ้นเรื่อยตามไปด้วย

และหลังจากฉันปอกลอกจนหมด...

ฉันก็ทิ้งพวกเขาไป...

จริงๆ แล้วเรื่องแบบนี้เราทำกันเป็นขบวนการ ถ้าทำตัวคนเดียวก็คง
จะไม่มีการเชื่อหรือกร เริ่มแรกเจ้หมีได้ตัวฉันมาจากสถานีรถไฟแห่งหนึ่ง ที่
ฉันยอมทำงานนี้ก็เพราะต้องการหาเงินไปรักษาแม่ที่ป่วยเป็นมะเร็งอยู่พอดี
และงานสมัยนี้ก็หายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร แม้ว่าตอนนี้ฉันจะอยาก

เลิกทำอาชีพนี้แล้วเต็มทน แต่ฉันก็ยังต้องหาเงินส่งไปให้แม่รักษาตัวอยู่ทุกๆ เดือน ฉันเลยต้องทนทำร้ายจิตใจของคนอื่นอยู่แบบนี้
ฉันก็มมมองรูปของเหยื่อรายสุดท้ายที่เจ้หมียื่นมาให้...
คนในรูปนี้...
ก็หล่อดีเหมือนกัน...

]

Start Lie

งานเลี้ยงต้อนรับท่านทูตไทยประจำวิสตูกจัดขึ้นมาอย่างโอ้อ่าและหรูหรา การแทรกตัวเข้ามากลมกลืนในงานนี้ได้ถือว่าเป็นเรื่องที่น่าจับจ้องมากที่สุดสำหรับฉัน ก็บอกแล้วไงว่าเครือข่ายของฉันมันเยอะนักแล

"อย่าลืมนะแพนเดีย คนนี้คือรายสุดท้ายนะ แกต้องทำให้ดีที่สุด แล้วก็หลอกเอาเงินมาให้มากที่สุด เข้าใจ!"

ยัยเจ้หมีเหลืออพยายามกระซิบกระซาบให้เบาที่สุด แต่ยิ่งมันเบามากเท่าไรหรื น้ำลายเจ้ก็ยิ่งเต็มหูฉันมากขึ้นเท่านั้น บ้านเจ้แกผลิตต่อมน้ำลายหรือไองะ มันถึงได้ผลิตออกมาหนักหน่วงทุกครั้งเวลาคุยกับฉันใกล้ๆ

"แปร่งฟันบ้างปะเนี่ยเจ้ หรือไม่ก็ลองเอาเกลืออูๆ ฟันบ้างก็ได้" ฉันเห็นไปเล็กน้อยแต่พองาม

"ทะเล็งละหล่อน! --"

ฉันหัวเราะในลำคอนิดหน่อย การได้ฝอนคลายแบบหยอกล้อไปมาก็ดีเหมือนกัน ทำให้ฉันคลายความเครียดลงได้บ้าง ชีวิตนี้มีอะไรที่ต้องเครียดอีกล่ะแพนเดีย เสียงตายมาหลายรูปแบบแล้วนะยะ เรื่องหมีแห่งแค้นนี้จับจ้อง

"เหยื่อแกอยู่ตรงนั้น"

เจ้หมีชี้นิ้วไปทางผู้ชายหน้าหล่อๆ ร้ายๆ ที่อยู่ในสูททักซิโดท่ามมทรงเกาหลีแบบไม่ได้ตั้งใจ เหมือนกับโดนบังคับให้ตัดอย่างนั้นแหละ แต่มันก็ดูเหมาะกับใบหน้าเขาดี เขากำลังยื่นจิบไวน์อยู่ใกล้ๆ กับประตูทางเข้า

แต่สีหน้าของเขาดูเหมือนไม่ค่อยอยากจะทำร่วมงานสักเท่าไรเลย นี่มันงานของพ่อตัวเองแท้ๆ นะ

"ลูกชายเจ้าของงาน ชื่อทรานส์ เหมือนว่าเพิ่งกลับมาจากนอกเสียด้วยนะ"

"บ้านนอกเธอเจ้ --"

"เขาไม่ได้ไถนาขายควายเหมือนแคะยะ มือแกนี้หยาบกว่าหน้าแข้งเขาเสียอีก"

โดนยัยเจ้หนีแหม่กั๊ดตอบบ้าง เตี่ยวันนี้ฉันพัฒนาแล้วนะจ๊ะ ใช้ครีมทาसनท้ามันก็แก้มือหยาบกระด้างได้นะ!!! (เด็กๆ อย่าเลียนแบบกันล่ะ)

"เขาเป็นคนยังไงกันเจ้"

ฉันเลยเบี่ยงประเด็นออกมา แต่ไม่ยอมเบี่ยงเบนทางเพศเหมือนนังเจ้หนีแหม่แน่นอน

"อันนี้เจ้ก็ไมรู้ --;:"

อ้าว! เป็นอย่างนี้อีกแล้วไง! ความรอบคอบหาไม่จริงจัง ทางงานมาให้โดยไม่สืบข้อมูลเนี่ย ฉันก็อย่าแยะสิคะแบบนี้

"แกก็ลองดูๆ เขาไปก่อน ถ้าเขาดูเหมือนจะจับได้แกได้เมื่อไหร่ก็รีบชิงทันที โอเคนะ"

"ของหนูๆ น้าเจ้ ^^"

ฉันยิ้มหวานให้เจ้หนีทันที หล่อนตบป้าฉันสองป้าก็เดินออกไปจากงาน พร้อมกับหันมาขยิบตาส่งให้ฉันนิดๆ เป็นการบอกว่าควรจะเริ่มลงมือได้แล้ว ดูท่าทางรายนี้อาจจะไม่ง่ายอย่างที่คิดซะแล้วสิ

แผนการขั้นแรกก็แค่หยิบไวน์ขึ้นมาแล้วก็เดินตรงเข้าไปหาทันที แอ่นก้นเล็กน้อยเพื่อให้ดูเป็นผู้ดี หน้าอกก็ดันๆ ขึ้นมานิดหนึ่ง แต่ไม่ได้ดันจนเหมือนพวกคุณนายทั้งหลายในงานนี้ ไม่ทราบว่ามีหรือแถมกันแน่

ทำเป็นชายตามองทางอื่นอย่างเพลิดเพลิน ก่อนจะ...

ซำ!!

"เฮ้ย!! อะไรกันเนี่ย!"

ทำน้ำหกใส่สูทของเขา เพื่อที่เราจะได้รู้จักกันมากขึ้นกว่าเดิม แผนที่
หนึ่ง ใกล้ชิด สนทนาสนม เพื่อจะได้ทำตัวกลมกลืน

"คือ...ฉัน...จะ...ฉันขอโทษค่ะ ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ฉันเดินไม่ดูเองค่ะ"

ผ้าเช็ดหน้าสีชมพูหวานแหววถูกดึงออกจากร่องอกของฉัน และถูก
นำไปเช็ดที่สูทของเขาทันที เป็นไง! เช็กซีป่ะละ เบ๊ย ดั่งป้าดชิตชวา อืม
ชราภาพชิตชวาย พรหล้ายังต้องหยุดนิ่งอึ้งเลย

"นี่คุณ! พอลเลยๆ ยิ่งเช็ดสูทผมยิ่งเลอะ"

เขาปัดมือของฉันออกจากสูทของเขาแล้วหันหลังเดินออกไปจากงาน
ทันที!

ซี!

นี่มันอะไรกันเนี่ย!

ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนเมินใส่ฉันแบบนี้เลยนะ อย่างนี้กว่าตัวเองหล่อ
เสียเต็มประดาสิ หล่อกว่านี้ฉันก็เคยควงมาแล้วยะ! เอาเถอะๆ คนนี้เป็น
รายสุดท้าย แต่ดูท่าทางว่าจะไม่จ่ายอย่างที่คิด คิดว่างานนี้มันคงสนุกพิลึก
ล่ะ

ฉันแกล้งทำเป็นเดินออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์ข้างนอกงาน แต่ความจริง
ฉันก็ตามเขาออกมานั้นแหละ และเพื่อให้แนบเนียนฉันต้องไปยืนอยู่คนละ
ฝั่งกับเขา แล้วก็บรรยายความในใจของตัวเองออกมาให้เขาฟัง เท่านั้น
เหมือนในละครที่ฉันเคยดูอยู่บ่อยๆ แล้วล่ะ

"เฮ้อ...ค่อยยังชั่วหน่อย! อยู่ในนั้นร้อนระมัดเลย คุณพ่อนะคุณพ่อ
ชอบพามางานแบบนี้อยู่เรื่อย"

"..."

"แล้วยังเรื่องเมื่ออีก ก็บอกแล้วว่าเราไม่ได้ตั้งใจ ยังจะมาตีหน้ายักษ์
ไล่ คนอะไรเนี่ย นิสัยเสียที่สุด!"

"..."

หางเสียงขึ้นจุกจุกๆ ทำให้ดูเป็นคนร้นๆ พอฉันพูดถึงเรื่องนี้บ๊
ก็พยายามเบือนหน้าไปดูทางเขาว่ามีปฏิกิริยาอะไรบ้าง แต่ผลที่ได้รับคือ

ไม่มีอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว ทำไมไม่เหมือนในละครเลยนะ! หรือว่าหมอนี่ จะหุติง อย่างนี้ต้องด่า

"คนแบบนี้นะ ประสาทซัดๆ เลย! ทุเรศ!"

"นี่คุณ! นำรำคาญ ไปพูดคนเดียวไกลๆ ได้มัย"

จู่ๆ อีตานี้ก็เดินมายืนอยู่ข้างฉันเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แถมคำพูดด้านบนนั้น เขายังมาพูดกรอกใส่หูฉันเสียงดังอีก! รวยซะเปล่า ที่บ้านไม่เคยสอนเรื่อง มารยาทให้มัย บ้านเลี้ยงด้วยหญ้าแห้งหรือไงนะ

"นี่นาย! มารยาทหัดมีซะบ้างสิ คนก็ขอโทษแล้วนะ ยังจะเอาอะไร อีก"

"คุณพยายามจะตีสนิทผมให้มัย อย่างนี้ก็ไม่รู้นะ!"

ฉันหน้าชาไปเสียวินาทีหนึ่ง เหอะ! มีระดับนี่แล้ว

"นายนั้นแหละพยายามจะตีสนิทฉัน อยากให้ฉันทะเลาะด้วยให้มัย ละ เห็นฉันสวยละสิ!"

อีตาทรานส์ขวัดคิ้วเล็กน้อยพร้อมกับพนมหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะพูดตอกหน้าฉันกลับมา

"ยัยโรคจิต"

ไอ้ผู้ชายคนนี้...มันเหลือเกินจริงๆ

น้ำมนต์ของผู้หญิงที่ทำให้ผู้ชายกระวนกระวายได้ก็คือ...

น้ำตา...

การบีบน้ำตามันไม่ใช่เรื่องยากสำหรับฉันเลยแม้แต่นิดเดียว

"ฮึๆ ไอ้บ้า ฮึๆ นายมันบ้า"

"เฮ้ยๆ อะไรเนียะ ออย่ามาทำต่อม้น้ำตาแตกแถวนี้ละ เดี่ยวคนจะหา ว่าผมทำอะไรคุณ"

"แงงงงงง!!! นายมันทุเรศ!!! ไอ้คนทุเรศ!!!"

ทรานส์เอามืออุดปากฉันพร้อมกับลากไปนั่งที่ม้านั่งข้างๆ โรงแรมทันที เห็นฉันเป็นตัวอะไรเนียะ ลากอย่างกับฉันไม่ใช่คน แต่ฉันไม่สะทก สะท้านหรือ กีบอกแล้วไปอยู่บ้านนอกทำงานมาเยอะ มีอดันกร้านกว่า หน้าแข้งเขาอีก

ฉันทำเป็นดินขลุ่ยขลุ่ยอยู่ในอ้อมกอดเพื่อให้เขาปล่อย ทรานส์ก็มมองหน้าฉันแล้วค่อยๆ พุดปลอบเบาๆ

"โอเคๆ ผมจะปล่อย แต่คุณห้ามร้องนะ โอเคมั้ย"

ฉันพยักหน้าเป็นการให้สัญญา แต่บอกแล้วไงว่า...ฉันนะดูละครมาเยอะ ขนาดเอฟ ดักกระซอนยังต้องยกนิ้วโป้งให้กับความสตรอบเออรี่ บลูเบอรี่ และราสเบอรี่ของฉันเลย

ทรานส์เอามือที่อุดปากฉันออก พร้อมกับปากของฉันที่เริ่มพะงาบทำงานทันที

"แงงงงงง ไอ้คนชั่ว!!!"

เขารีบเอามืออุดปากฉันอีกครั้งพร้อมกับตีดหัวหนึ่งที่ เฮ้ย! นี่เราเพิ่งจะเจอกันวันแรกนะเนี่ย! นายกล้าตีดหัวฉันได้ยังไง เห็นหัวฉันเป็นมะกอกเหวออะ

"ก็บอกแล้วไงผมจะไม่ทำอะไรคุณ หยุดแหกปาก!"

เอาละ คราวนี้หยุดจริงๆ แล้ว เพราะตามสตีปนางเอกมักจะแหกปากแค่ครั้งเดียวก็เกินพอ มิฉะนั้นหากดูเกินงามมันจะกลายเป็นมม ทรานส์ค่อยๆ ปล่อยมือออกจากปากฉันอย่างไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร พอเห็นว่าฉันไม่ร้องแล้วเขาก็พ่นลมหายใจออกมาอย่างแรงเหมือนกับโล่งอก

"คุณนี่ลูกคุณหนูจริงๆ นะ พุดแค่นี้ก็ร้องไห้แล้ว"

"ฉันไม่ใช่ลูกคุณหนูเสียหน่อย! ฉันเข้มแข็งพออะ"

อันนี้เรื่องจริง...

ทรานส์หัวเราะในลำคอเบาๆ พร้อมกับหยิบของบุหรีในกระเป๋าสูทออกมา ฉันรู้ได้โดยที่เขาจะทำอะไร

"ห้ามสูบนะ!!"

เขาหันมามองหน้าฉันอย่างงงๆ

"ทำไม"

"ฉันเกลียด ไม่ชอบ"

และคำตอบของฉันก็ทำให้เขาทำหน้างงกว่าเดิม แต่ก็ยอมเก็บตามคำขอของฉันทันที ฮีๆ นี่ก็อยู่ในแผนอีกเช่นเดียวกัน การเป็นคุณหนู

เจ้าอารมณ์ต้องแอบไว้เสียสละและชอบเถียงว่าตัวเองเข้มแข็ง นี่แหละคือสเป็กของผู้ชายล่ะ

ฉันทำท่าจะลุกขึ้นยืน แต่เขาก็ไวกว่ารีบคว้าข้อมือของฉันไว้ก่อน

"จะไปไหน"

"จะกลับเข้าไปในงาน"

"ไหนคุณบอกว่าข้างในอึดอัดใจ"

แสดงว่าที่ฉันพูดออกไปตอนนั้นเขาก็ได้ยินทั้งหมดสินะ นึกว่าหูจะตึง

"ถึงข้างในมันจะอึดอัด แต่ก็ยังดีกว่าอยู่ข้างนอกแล้วกัน!"

"อยู่ตรงนี้แหละ! ห้ามไปไหน!"

เขาพยายามดึงข้อมือฉันให้นั่งลงอีกครั้ง ซึ่งตอนนี้ก็เข้าแผนอีกแล้ว โธ๊ะ! บอกแล้วไง เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับฉันแม้แต่นิดเดียว

"ฉันจะไม่อยู่กับคนแปลกหน้าที่ฉันไม่รู้จักหรอกนะ" และนี่ก็คือแผนทำความรู้จัก

"ผมชื่อทรานส์! รู้จักแล้วนะ งั้นนั่งลง"

เขาแนะนำตัวพลางลุกขึ้นกอดฉันให้นั่งลงกับมานั่ง นี่มันเป็นการทำความรู้จักที่แย่มากที่สุดเท่าที่ฉันเคยพบมาเลย แต่ก็เอาเถอะ ก่อนที่ก้นของฉันจะชอกช้ำระกำทอนไปมากกว่านี้ ฉันยอมนั่งลงจะดีกว่า

"แล้วคุณล่ะชื่ออะไร"

"..." เจียบเพื่อหยั่งเชิง

"ผมถามไม่ได้ยินเหรอ!!"

"ได้ยิน แต่ไม่ได้ยินชื่อ"

"ชื่อแผนเดียวใช่ไหม"

เอ๊ะ!

ทำไม...

ทำไมเขาถึงได้รู้จักชื่อของฉัน...

2

คนคนนี้ ชีวิตฉันจะหาไม่

ออกอีแป้นกำลังจะแตกในไม่ช้านี้ เขารู้แล้วงั้นหรือว่าฉันเป็นใคร รู้แล้วใช่ไหม อะไรกันเนี่ย! ทำงานมาทุกครั้งไม่เคยพลาดมาก่อนในชีวิต แล้วนี่มันอะไรกัน เจ้หมีส่งเหยื่อที่ไหนมาเนี่ย!! ทำไมถึงได้รู้ทันนั้กันนะ อย่างนี้ต้องโทรไปแจ้ง ค่าให้หุบดับไปเลย

"ทำหน้าที่งงทำไม ชื่อคุณก็ปักอยู่บนผ้าเช็ดหน้าไม่ใช่หรือ"

เอ!

ชื่อ...

ผ้าเช็ดหน้า...

ฉันหยิบผ้าเช็ดหน้าที่เพิ่งเปื้อนราศีขึ้นมาดูก็พบว่ามันใช่จริงๆ บนผ้าเช็ดหน้าสีชมพูจามีชื่อฉันปักอยู่จริงๆ ด้วยว่า

'ของแพนเดียเองจ๊ะ'

เป็นความผิดอย่างมหันต์มากที่ฉันหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ติดมือมาด้วย T_T ให้ตายเถอะ ไม่เคยรู้สึกเสียหน้าขนาดนี้มาก่อน ไอ้ผ้าเช็ดหน้าเฮงซวย!

"ขอตัวก่อนนะ"

ฉันรีบหลุดออกจากที่นั่นทันที ไม่อยากจะเสวนากับคนประเภทนี้อีกแล้ว ถึงจะรวยก็ตาม แต่คำตอบคือไม่!

"นี่! จะรีบหนีไปไหนซะ อยู่คุยเป็นเพื่อนกันก่อนสิ"

ทุกๆ ที่ฉันกำลังจะไปต่างๆ ยังจะมากวนประสาทกันอยู่ได้ ใจเย็นๆ เข้าไว้ลูก หมอนี่ส่งสัยที่บ้านจะมีแต่คนเมิน ไม่มีใครคุยด้วย ถึงได้อยากคุยกับฉันนั้กหนา หรืออาจจะปากเหม็นก็ได้เนะ

"ใครอยากเป็นเพื่อนกับนายไม่ทราบหา!!"

"เอ้า! หรือจะให้มาเป็นแฟนละ ^^"

ตอนนี้ฉันเริ่มรู้สึกปวดประสาทที่สุดในโลก ไม่เคยพบเคยเจอคน

